

עמ"ת (באר שבע) 30573-07-25 - ווהיב טראבין (עציר) נ' מדינת ישראל

עמ"ת (באר-שבע) 30573-07-25 - ווהיב טראבין ע"י נ' מדינת ישראל ע"ימחוזי באר-שבע
עמ"ת (באר-שבע) 30573-07-25

ווהיב טראבין (עציר) ע"י

ב"כ עו"ד יריב בן שחר

נגד

מדינת ישראל ע"י

ב"כ עו"ד טליה פלדמן

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[27.07.2025]

כבוד השופט אריאל חזק

החלטה

מדובר בערר על החלטת בימ"ש השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופט שחדה אבו מדיעם) בתיק מ"ת

7179-06-25, מיום 19.6.25, במסגרתה נעצר העורר עד תום ההליכים.

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה - פסילת בית משפט, אי ציות לאות של שוטר

במדים, רישיון נהיגה פקע מעל שנתיים ונהיגה ברכב ללא ביטוח. בכתב האישום, תואר בין היתר כי ביום 30.4.25, נהג

העורר ברכב בישוב שגב שלום, זאת כאשר הוא פסול מקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה ביועין, רישיון נהיגה פקע ביום

15.9.22 ולא היה ברשותו פוליסת ביטוח. צוין כי לעורר מספר פסילות, פסילת בימ"ש בתיק 1360-04-218, מיום

19.6.22 לתקופה של 9 חודשים, שהודעה לעורר ביום 8.12.22 ע"י שוטר, פסילת בימ"ש בתיק 68003-10-18,

מיום 19.9.23, לתקופה של 18 חודשים, ופסילת בימ"ש בתיק 8289-04-20, מיום 8.1.24 בנוכחות העורר, לתקופה

של 10 שנים. בנוסף, כשירד העורר מהרכב צעק לו שוטר לעצור, אולם העורר לא ציית להוראות השוטר והחל

בברחה רגלית לכיוון בית מגורים במקום.

בהודעת הערר ובדין מיום 16.7.25 טען ב"כ העורר כי שגה בימ"ש קמא עת הורה על מעצר העורר עד תום

ההליכים.

הסנגור טען כי יש בעיות חמורות בראיות לכאורה, בכך שדוחות השוטרים נוגדים את מה שנצפה במצלמת הגוף של

השוטר. לדבריו נראה השוטר פונה לאדם, שנמצא בצד ימין של הרכב, וטוענים בדוחות פעולה שביקשו ממנו להזדהות

והוא ברח, אולם לטענתו לא כך הדבר.

הסנגור טען כי העורר אמנם רשום כבעל הרכב, אולם הרישום קיים היות והוא לא יכול למכור את הרכב בשל עיקול. עוד טען הסנגור כי החקירה לא מוצתה, לדבריו העורר טען בחקירתו שיש אדם אחר, ומסר את פרטיו והמטרה לא הביאה אותו לחקירה. בנוסף, טען הסנגור כי במטרה ביקשו מהעורר את מס' הטלפון שלו, והוא השיב שהוא לא יכול כי הטלפון נמצא אצלם. לדבריו דווח כי הטלפון של העורר נמצא ברכב, אך בצילום מתוך מצלמת גוף כבל הטעינה של הטלפון נראה מימין, והעורר יצא לכיוון ימין. עוד טען הסנגור כי טענת העורר שהנהג היה בירדן לא נבדקה.

ב"כ העורר טען כי העורר נתפס 43 ימים לאחר האירוע, ובמשך התקופה הוא הגיע לתחנת המשטרה וחתם כי הוא אסיר ברישיון, והוא לא נעצר ולא אמרו לו שהוא דרוש לחקירה. לאור זאת, טען הסנגור כי אין כל מסוכנות, לאחר שבמשך 43 ימים הוא היה חופשי. הסנגור טען כי התנהלות לא תקינה של המאשימה משליכה על רמת המסוכנות מן העורר. בהקשר זה ביקש הסנגור להפנות לפס"ד בבש"פ 9437/11 אבו טללקה נ' מדינת ישראל. לדבריו, נקבע שם שהתנהלות התביעה עד הגשת כתב האישום עשויה להוות אינדיקציה, והשהות מלמדת על העדר מסוכנות. עוד טען הסנגור כי הפסיקה קבעה כי בעבירות תעבורה הכלל שאין להורות על מעצר אלא במקרים חריגים. הסנגור טען כי בימ"ש קמא בחן ערבים שהוצגו בפניו, אשר לדבריו מדובר בשלושה ערבים ללא עבר פלילי שיכולים להשגיח על העורר במשך כל שעות היממה.

לאור זאת, ביקש הסנגור לקבל את הערר ולהורות על שחרור העורר לחלופה עם ערובות. מנגד, טענה ב"כ המשיבה כי יש להורות על דחיית הערר. ב"כ המשיבה טענה כי מדובר בהרחבת חזית. באשר לראיות לכאורה, טענה כי יש להתרשם מהסרטון מתחילתו ועד סופו, שם נראה שהשוטר מזהה את העורר. כמו כן טענה כי העורר קושר את עצמו בחקירה, ומסר שזה הוא, אלא הוא טוען שאחר נהג, בהקשר זה טענה ב"כ המשיבה כי שני שוטרים ראו את האירוע.

ביחס לטלפון, טענה ב"כ המשיבה כי המכשיר היה מחובר למטען וטענת ההגנה כי המכשיר היה מחובר מצד ימין מחזקת את הטענה שהעורר נהג ברכב, אחרת עולה כי הוא ישב על הטלפון שלו וכן כי בד"כ הטלפון הוא במושב ליד. ב"כ המשיבה טענה כי ביום האירוע אחיו הגדול של העורר הגיע לתחנת המשטרה וקיבל לידיו את הטלפון והדבר מתועד במצלמת הגוף של השוטר, ולכן ביום בו נחקר העורר יכול היה למסור את הפרטים של מי שלטענתו נהג ברכב, אך מלבד שם שמסר בחקירתו הראשונה הוא לא שפך אור, ובחר לשמור על זכות השתיקה. ב"כ המשיבה טענה כי בניגוד לטענת ההגנה לפיה העורר הגיע מידי שבוע לחתום בתחנת המשטרה, מדובר באסיר ברישיון, אשר לחובתו הרשעות רבות בתחום התעבורה. מדובר בעורר שבאופן שיטתי בורח משוטרים וטוען שהוא לא נהג. בהקשר זה ביקשה ב"כ המשיבה להפנות לכל חקירותיו של העורר, בעבירות של נהיגה בפסילה, שם טען שמי שנהג הוא אדפ בשם עאדל אבו עדרה.

ב"כ המשיבה טענה כי המסוכנות מן העורר גבוהה מאוד והוא "פצצה מתקתקת על הכביש", לדבריה, העורר ללא כל מורא, כשהוא הורשע בעבירות תעבורה וקוצרה לו תקופת המאסר, והוא אסיר לרישיון, מבצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

לאור זאת טענה ב"כ המשיבה כי יש להורות על דחיית הערר ולהותיר העורר במעצר עד צום ההליכים.
דיון והכרעה -

בעניינו, מדובר בעורר אשר מיוחסות לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה.

העורר נפסל מספר פעמים מלנהוג, פסילות שניתנו במסגרת הליכים קודמים בבית המשפט, שנוהלו נגד העורר, כפי שתואר בעובדות כתב האישום.

ראיות לכאורה

כאמור, לשיטת הסנגור לא ניתן לזהות מצילומי מצלמת הגוף של השוטר כי העורר הוא זה שנראה מתרחק מהרכב, אולם מעיון בדוח הפעולה מיום 30.4.25, עלה כי השוטר בראונלי עדיאל, ציין כי הוא זיהה בוודאות את העורר כמי שנהג ברכב, הבחין בנהג לבוש בבגדים כהים ועם כובע על הראש, וציין כי הוא מוכר לו מאירועים קודמים ועונה לשם ווהיב. לא מן הנמנע כי העורר עמד ליד הרכב בפרק זמן קצר שאליו לא התייחס השוטר בראונלי בדוח הפעולה, והעובדה שהעורר נראה עומד ליד הרכב אינה מעלה ואינה מורידה. יצוין כי יש דוח פעולה של שוטרת נוספת שהיתה ביחד עם השוטר בראונלי.

בנוסף, בבדיקה עלה כי הבעלות ברכב היא של העורר.

עוד יצוין כי העורר ברח כאשר השוטר צעק לו לעצור ועל כך השיב בחקירתו במשטרה מיום 12.6.25 כי יש לו טראומה וכל מי שרואה משטרה בורח. בנוסף טען העורר בחקירתו כי לא הוא נהג ברכב, אך לא מסר פרטיו למעט שמו ובחקירה נוספת מיום 12.6.25, בחר העורר לשמור על זכות השתיקה בעניין. בחקירתו השלישית של העורר מיום 15.6.25, טען כי אותו אדם שנהג ברכב נמצא בירדן, לאחר שנשאל איך ניתן לאתר את אותו אדם. מהאמור, נראה כי בימ"ש קמא לא שגה בקביעתו כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של העורר. עילת מעצר ומסוכנות

בעניינו, מדובר בעורר שנוהג משנת 2020 אשר לחובתו 14 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה שבינהן, נהיגה בפסילה, מהירות מופרזת ועוד. לעורר הרשעה מיום 8.1.2024 בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, בגינה נידון לעונש מאסר בפועל לתקופה של 17 חודשים. העורר הורשע בעבירות נוספות של נהיגה בזמן פסילה והסתייעות ברכב לעבור עבירה ביום 19.9.2023 ונידון בין היתר, ל-16 חודשי מאסר בפועל. זאת ועוד, כנגד העורר עומד מאסר על תנאי בר הפעלה בן 9 חודשים ומאסר מותנה נוסף בן 6 חודשים.

ברע"פ 6115/06, מדינת ישראל נ' מורד אבו לבן, נקבע בין היתר, כדלקמן: "נדמה כי אין צורך להרחיב אודות ההחמרה הכרוכה בזמן פסילה, בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד, ומבטא זלזול בצווים של בית המשפט, ומוכיח כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב."

אכן, הכלל בפסיקה הוא כי בעבירות תעבורה אין להורות על מעצר אלא במקרים חריגים (ראה בש"פ 3521/13 תורג'מן נ' מדינת ישראל), אולם בעניינו, מדובר בעורר שביצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, כאשר הוא בסטטוס של אסיר ברישיון, משוחרר בשחרור מוקדם, ומעל ראשו מרחפים שני עונשי מאסר מותנה. עובדות אלה, לא היה בהן כדי להרתיע העורר, ונראה כי מדובר במי שאינו ירא מן החוק ואינו מכבדו, זאת בנוסף לעובדה כי העורר אינו מכבד החלטות שיפוטיות וראיה לכך כי נהג מספר פעמים כאשר נפסל מלנהוג על פי החלטה שיפוטית, הורשע ונידון לעונשי מאסר.

משכך, לא ניתן לתת אמון בעורר כי יכבד החלטות שיפוטיות, והדבר בוודאי יעיד על מידת מסוכנות הנשקפת ממנו לכלל משתמשי הדרך.

בנסיבות האמורות, נראה כי בימ"ש קמא לא שגה עת הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים. הערר נדחה.

ניתנה היום, 27 יולי 2025, בהעדר הצדדים.